

[Aksel Larsen.]

oplysning om, hvor meget vi kan regne med dens bebudelse af en politik, når det kommer dertil.

Eller må jeg tillade mig at nævne et par småting, for vi må jo også tage småtingene med her. Er det ikke et par måneder siden, regeringen lod sine ministre kategorisk erklære: der kommer ingen diskontonesættelse, så kan Nationalbanken ville, hvad den vil? En uge efter, at den kongelige bankkommissær havde erklæret: der kommer ingen diskontonesættelse, blev diskontoen nedsat. Man har virkelig et levende indtryk af, at denne regering har en fast vilje til at ville noget, som den derpå ikke gør.

Det hele er illustreret ved den landsrådstale, den højtærede finansminister holdt, hvor han sagde: vi veg tilbage i 1968, og det var forkert, og vi nølede i april 1970, og det var vist også forkert, men hvis vi nu tredje gang svigter, så bliver der afsagt en hård dom over os: Jeg tror, finansministeren mente det. Men vi har indtrykket af, at man er godt på vej til at svigte sine egne intentioner. Jeg vil ikke her beskæftige mig med, om de var gode eller dårlige, rigtige eller urigtige; jeg vil blot sige, at noget af det værste, der kan ske, er, at en regering lægger en politik op og ikke kører den igennem. Hellere må den lægge en dårlig politik op og køre en dårlig politik igennem og så dog have en politik end komme med en politik og så lade det flyde.

Eller en anden småting: er det ikke en 14 dages tid eller 3 uger siden, regeringen oplyste, at den da så gerne ville informere Landsorganisationen om, hvordan det gik med forhandlingerne med tjenestemændene, så landsorganisationens ledere vidste, hvad de kunne tage hensyn til. Derfor bad man oppositionens leder, hr. J. O. Krag, om han ikke ville formidle en kontakt mellem regeringen og Landsorganisationens formand. Ja, jeg ved ikke, hvor vi er henne. Man må da gå ud fra, at regeringen ved, at telefonen er opfundet, og at vi har et postvæsen, som vi har en vis tillid til. Man må gå ud fra, at regeringen kunne have ladet en sekretær ringe til Thomas Nielsen, hvis den ville snakke med ham. Her har vi en regering, som stillet over for det hårrejsende, at den har lovet at informere arbejdsmarkedets parter om lønrammer og regeringens tanker

om overenskomst, siger: det vil vi da gerne fortælle hr. Thomas Nielsen, men hvordan i alverden skal vi komme i forbindelse med ham? Vi tør det ikke selv, må vi ikke bede hr. J. O. Krag om at ordne den sag for os? Ja men undskyld, kan man efterhånden tage en regering alvorligt, der i stort som i småt optræder på denne måde?

I denne situation kender vi regeringens stilling til spørgsmålet om prisstoppets afløser; vi har hørt dens kategoriske svar, at før overenskomstforhandlingerne er afsluttet og man ved, hvad det ender med, før er man ikke i stand til at udforme, det være sig prislov eller lov om udbyttebegrænsning eller kapitalvindingsskat eller noget som helst andet. Det får mig til at sige, at hvis det er sådan, at man kun, når man kender resultatet af overenskomstforhandlinger, overhovedet er i stand til at udforme noget som helst, så er det mig lidt uforståeligt, at regeringen til dato er kommet med 100 lovforslag i dette folketingsår. Så havde det været bedst at vente med det hele til efter overenskomstafslutningerne. Jeg har ikke før oplevet, at en regering har taget det standpunkt, at den ikke på noget som helst økonomisk område kan gøre noget, før arbejdernes overenskomst er i orden.

Hvis man var velvillig, kunne man tro, at regeringens manipulation eller manglende manipulation i prislovspørgsmålet var et led i en handlekraftig, provokerende strategi, at hensigten var, at man ville holde arbejdsmarkedets parter i uvidenhed eller i tvivl om regeringens prislovhensigter for derved at gøre det umuligt for dem at nå til enighed, gøre det umuligt for forligsmanden at stille noget mæglingforslag og derved skaffe mulighed for en konflikt, som så igen kunne give regeringen påskud til at benytte sit folketingsflertal til at gribe ind. Man kunne fristes til at tro dette, men jeg gør det ikke, for jeg ved, at en sådan handlekraft har denne regering ikke. Den vil overhovedet ikke være i stand til at gøre noget af det, den har påstået den havde intentioner om. Den nøler og venter og håber, at noget skal vise sig. Den regerer ikke, men den kan blive siddende.

Det får mig til at sige, at vi må jo have en eller anden afslutning på denne debat, og jeg kunne i og for sig godt tænke mig at foreslå noget, som man for min skyld gerne